

LIBRIS

We know
books

SARAH J. MAAS

Regatul ceții
și al
furiei

volumul 2

din SERIA

REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR

PRYTHIAN

HYBERN

LUMEA MURȚORILOR

TĂRĂMUL ZĂNELOR

Zidul

LUMEA MURȚORILOR

CAPITOLUL

1

Am vomitat în vasul de toaletă îmbrățișându-i marginile reci, încercând să-mi stăpânesc sughiturile.

Razele lunii se strecurau în baia imensă din marmură, fiind singura sursă de lumină, în vreme ce eu sufeream în tăcere.

Tamlin nu se întorsese când m-am trezit brusc. Cum nu am reușit să deosebesc întunericul din camera mea de noaptea nesfârșită a temnițelor Amaranthei, iar transpirația rece care mă acoperea se simțea ca sângele acelor spiriduși, m-am grăbit spre baie.

Trecuseră cincisprezece minute de când eram la toaletă, așteptând să-mi treacă sughitul, iar frisoanele îndelungi să se stingă precum valurile într-o piscină.

Gâfâind, m-am aplecat deasupra vasului, numărând fiecare suflare.

Era doar un coșmar. Unul dintre multele care mă urmăreau în acele zile și când eram trează, și când dormeam.

Trecuseră trei luni de când mă aflam la Poalele Muntelui. Trei luni de adaptare la corpul meu nemuritor, la o lume care se lupta să se adune după ce Amarantha o distrusese.

M-am concentrat asupra respirației – am inspirat pe nas și-am expirat pe gură. De nenumărate ori.

Când mi s-a părut că mi-am recăpătat suflul, m-am ridicat de pe toaletă, dar nu m-am îndepărtat prea mult. Am rămas lângă zidul din apropierea ferestrei deschise, de unde vedeam cerul nopții și simțeam briza mângâindu-mi fața lipicioasă. Mi-am rezemat capul de perete și-am atins cu palmele podeaua rece din marmură. Era adevărată.

Acest lucru era real. Supraviețuisem; reușisem să scap.

Doar dacă nu cumva era un vis – doar un vis cauzat de febră în temnițele Amaranthei și urma să mă trezesc din nou în celula aceea și...

Mi-am apropiat genunchii de piept. Era real. *Real*.

Am șoptit cuvintele.

Le-am tot șoptit până când am reușit să nu-mi mai strâng genunchii la piept și să-mi înalț capul. Durerea îmi străbătea brațele...

Cumva, le strânsesem în pumni atât de tare, încât unghiile aproape că îmi străpunseseră pielea.

Puterea unui nemuritor – era mai degrabă un blestem decât un dar. Strâmbasem și îndoisem toate tacâmurile pe care le atinsesem timp de trei zile de la întoarcerea mea aici, mă împiedicasem atât de des de picioarele mele mai lungi și mai rapide, încât Alis mutase toate obiectele de preț din camerele mele (fusesse foarte supărată pe mine pentru că răsturnasem masa pe care se afla o vază veche de opt sute de ani) și spărsesem nu una sau două, ci *cinci* uși din sticlă, doar închizându-le, uneori, cu prea mare forță.

Expirând pe nas, mi-am deschis pumnul.

Mâna mea dreaptă era netedă, fără riduri. Perfectă, ca a unei Fae.

Mi-am înclinat mâna stângă, spiralele din cerneală neagră acoperindu-mi degetele, încheietura mâinii și antebrațul până la cot, absorbind întunericul din cameră. Ochiul

incrustat în mijlocul palmei părea să mă privească șiret și calm ca o pisică, cu pupila mărită față de cum fusese mai devreme în acea zi. Ca și când se ajusta la lumină, ca orice alt ochi obișnuit.

M-am încruntat la el.

M-aș fi încruntat la oricine m-ar fi privit prin acel tatuaj.

Nu mai promisem vești de la Rhysand în cele trei luni de când eram aici. Nici măcar o șoptă. N-am îndrăznit să-i întreb nimic pe Tamlin, pe Lucien sau pe altcineva – ca nu cumva să-l invoce pe Marele Lord al Regatului Nopții și să-i amintească de târgul prost pe care îl făcusem la Poalele Muntelui: o săptămână alături de el în fiecare lună, în schimbul salvării mele de la moarte.

Dar chiar dacă Rhysand uitase în mod miraculos, eu nu puteam să o fac. Nici Tamlin, Lucien sau oricine altcineva. Nu puteam pentru că aveam tatuajul.

Chiar dacă Rhysand, până la urmă, nu fusese cu adevărat un dușman.

Dar Tamlin, da. Orice alt regat, da. Foarte puțini treceau granița Regatului Nopții și supraviețuiau. Nimeni nu știa ce era în cea mai nordică parte a Prythianului.

Munții, și întunericul, și stelele, și moartea.

Dar mie nu mi se păruse că eram inamica lui Rhysand, ultima dată când am vorbit cu el, în orele de după înfrângerea Amaranthei. Nu spusese nimănui despre întâlnirea aceea, despre ceea ce îmi zisese, despre ceea ce-i mărturisise eu.

„Feyre, bucură-te că ai o inimă de om! Să-ți fie milă de cei care nu simt nimic!”

Am strâns pumnul, acoperind ochiul, tatuajul. M-am ridicat în picioare și am tras apa înainte de a mă duce la chiuvetă ca să-mi clătesc gura și să mă spal pe față.

LBIS We know
books

Mi-am dorit să nu mai simt nimic.

Mi-am dorit ca inima mea de om să se fi schimbat odată cu mine; să se fi transformat într-o marmură nemuritoare, în schimbul bucății sfâșiate de bezna care era acum și din care sângele zeilor se prelingea în mine.

Tamlin încă dormea, întins gol pe saltea, când m-am strecurat înapoi în dormitorul întunecat. Pentru o clipă, i-am admirat mușchii puternici ai spatelui, atât de minunat conturați de lumina lunii, părul auriu, răvășit de somn și de degetele mele, cât am făcut dragoste, cu puțin timp în urmă.

Pentru el făcusem asta – pentru el mă distrusesem bucură, odată cu sufletul meu nemuritor.

Iar acum, aveam să trăiesc cu asta o eternitate.

Cu pași din ce în ce mai grei, m-am îndreptat spre pat. Cearșafurile erau acum reci și uscate, iar eu m-am strecurat în pat, cu spatele la el, cu brațele strânse în jurul trupului. Respira profund, calm. Dar, cu urechile mele Fae... uneori, pentru o clipă, mi se părea că nu îi mai aud respirația. Nu am avut niciodată curajul să-l întreb dacă era treaz.

El nu se trezea niciodată când coșmarurile îmi tulburau somnul; nu se trezea niciodată când vomitam nopți la rând. Dacă știa sau auzea, nu spunea nimic despre asta.

Știam că, și pe el, vise asemănătoare îl trezeau la fel de des ca pe mine. Prima dată când s-a întâmplat, m-am trezit – am încercat să-i vorbesc. Însă el s-a îndepărtat de atingerea mea, cu pielea lipicioasă, și s-a transformat în bestia blănoasă cu gheare, coarne și colți. Și-a petrecut restul nopții întins la picioarele patului, supraveghind ușa, zidul cu ferestre.

De atunci, și-a petrecut multe nopți astfel.

Ghemuită în pat, am tras pătura, tângind după căldura ei în răcoarea nopții. Să nu o lăsăm pe Amarantha să câștige

recunoscând că încă ne chinuia în vis și că devenise înțelegerea nerostită dintre noi atunci când eram treji.

În orice caz, era mai ușor să nu fiu nevoită să dau explicații. Să nu trebuiască să-i spun că, deși îl eliberasem și îi salvasem poporul și tot Prythianul de Amarantha... mă distrusesem.

Și că eu credeam că nici măcar veșnicia nu-mi era îndejuns ca să îmi revin.

CAPITOLUL

2

– Vreau să plec.

– Nu.

Mi-am încrucișat brațele, ascunzându-mi mâna tatuată sub bicepsul drept, și mi-am depărtat un pic mai mult picioarele pe podeaua murdară a grajdurilor.

– Au trecut trei luni. Nu s-a întâmplat nimic, iar satul este la mai puțin de opt kilometri...

– Nu.

Soarele dimineții care se strecura prin ușa grajdului îi făcu părul blond al lui Tamlin să strălucească atunci când el termină să își fixeze centura cu pumnale pe piept. Pe chipul de o frumusețe aspră, așa cum îl visasem în lunile lungi în care purtase mască, se citea hotărârea, buzele-i descriind o linie subțire.

În spatele lui, deja pe calul său gri pestriț, împreună cu alți trei lorzi spiriduși-santinelă, Lucien făcu tăcut din cap, în semn de avertisment, mijindu-și ochiul metalic, părând a-mi spune: „Nu insista!”

Dar când Tamlin se îndreptă cu pași mari spre locul în care armăsarul lui negru fusese înșeuat, am strâns din dinți și m-am grăbit să-l urmez.

– Satul are nevoie de tot ajutorul posibil.

– Iar noi încă vânăm bestiile Amaranthei, spuse el, încălecând dintr-o singură mișcare degajată.

Câteodată, mă întrebam dacă folosea calul doar ca să pară civilizat, normal. Ca să pretindă că nu alerga mai repede decât ei, că nu era obișnuit cu pădurea. Ochii verzi îi erau ca de gheață când armăsarul porni la pas.

– Nu am santinele în plus, care să te escorteze, adăugă Tamlin.

Am fandat spre frâu.

– Nu am nevoie de escortă.

Am strâns frâul mai tare când am tras calul pentru a-l opri, iar inelul de aur de pe degetul meu, cu smaraldul pătrat care strălucea deasupra, licări în soare.

Trecuseră două luni de când Tamlin mă ceruse de soție – două luni în care suportasem să mi se prezinte flori, haine, aranjamentul locurilor și mâncare. În urmă cu o săptămână, mulțumită Solstițiului de Iarnă, fusesem scutită de acestea, cu toate că înlocuisem contemplatul dantelei și al mătăsii cu alegerea ghirlandelor și a coroanelor de brad. Dar măcar luasem o pauză.

Trei zile în care petrecusem, băusem și ne dăruiserăm mici cadouri, care culminaseră cu o ceremonie lungă și cam odioasă, pe dealuri, în cea mai lungă noapte, care să ne însoțească de la un an la celălalt, în timp ce soarele apunea și răsărea din nou. Sau așa ceva. Celebrarea unei sărbători de iarnă într-un loc în care era mereu primăvară nu mă înveselise prea mult.

Nu ascultasem cu atenție explicațiile referitoare la originea ei – și până și spiridușii discutau dacă fusese inițiată de Regatul Iernii sau de cel al Zilei. Ambele Regate pretindeau că era cea mai sfântă sărbătoare a lor. Tot ce știam sigur era

că fusesem nevoită să suport două ceremonii: una la apus, pentru începutul nopții nesfârșite de dansuri, și cadouri, și băutură, în onoarea morții vechiului soare; și una în zorii celei de-a doua zile, cu ochi încetoșați și dureri de picioare, pentru întâmpinarea soarelui renăscut.

Era destul de rău că mi se ceruse să stau în fața curtenilor care se adunaseră și a spiridușilor de rang inferior, în timp ce Tamlin închina pahare și saluta de nenumărate ori. În mod intenționat, uitasem să spun cuiva că și ziua mea de naștere cădea în cea mai lungă noapte a anului. Oricum promisem suficiente cadouri și, fără îndoială, aveam să primesc mult mai multe în ziua nunții. Nu aveam ce să fac cu atât de multe *lucruri*.

Acum, nu mă mai despărteau decât două săptămâni până la ceremonie. Asta dacă nu ieșeam din conac, dacă nu aveam parte de o zi în care să fac *altceva* în afară de a-i cheltui banii lui Tamlin și în care să mi se facă plecăciuni...

– Te rog! Mă recuperez foarte încet! Aș putea să vânez pentru sătenii, să le aduc mâncare...

– Nu este ceva sigur, spuse Tamlin dându-i din nou pînă armăsarului ca să o ia la pas. Mai ales pentru tine.

Coama calului strălucea ca o oglindă neagră, chiar și în umbra grajdului.

Asta zicea de fiecare dată când ne certam în privința acestui lucru, de fiecare dată când îl imploram să mă lase să mă duc în satul vecin al Marelui Spiriduș ca să ajut la reconstrucția a ceea ce Amarantha incendiase cu mulți ani în urmă.

L-am urmat în lumina zilei senine de dincolo de grajduri, prin iarba ce acoperea dealurile din apropiere și se unduia sub briza ușoară.

– Oamenii vor să se întoarcă, vor un loc în care să trăiască...

– Aceiași oameni te văd ca pe o binecuvântare, ca pe un semn al statorniciei. Dacă ți s-ar întâmpla ceva... El tăcu

atunci când își opri calul la marginea potecii bătătorite care urma să-l ducă spre pădurile estice, Lucien așteptând acum la câțiva metri depărtare. Nu are rost să reconstruim ceva dacă bestiile Amaranthei cotropesc tărâmurile și le distrug din nou.

– Zidurile sunt ridicate...

– Unii s-au strecurat înainte să fi fost reparate. Ieri, Lucien a vânat cinci naga.

Am întors capul spre Lucien, care tresări. Nu îmi spusese asta seara trecută, la cină. Mă *mințise* când l-am întrebat de ce șchiopăta. Stomacul mi se întoarse pe dos – nu doar din cauza minciunii, ci și a... creaturilor naga. Uneori visam cum sângele lor mă împroșca în timp ce le omoram; le visam fețele diabolice și viclene încercând să mă sfășie în inima pădurii.

Tamlin spuse încet:

– Nu pot să fac ceea ce trebuie dacă securitatea ta îmi dă motive de îngrijorare.

– Bineînțeles că voi fi în siguranță. Ca Mare Spiriduș, cu puterea și viteza mea, aș reuși să scap, dacă mi s-ar întâmpla ceva.

– Te rog... te rog, fă asta pentru mine, spuse Tamlin, mângâind greabănul puternic al armăsarului său, când animalul necheză nerăbdător. Ceilalți deja mergeau la galop, primii dintre ei ajungând aproape în geana pădurii. Tamlin privi spre casa din alabastru care se ivea în spatele meu. Sunt sigur că ai cu ce să ajuți pe lângă casă. Sau ai putea să pictezi. Încearcă setul nou pe care ți l-am dăruit la Solstițiul de Iarnă.

În casă nu mă aștepta decât planuirea nunții, de vreme ce Alis refuza să mă lase să ridic un deget. Nu din cauza a ceea ce însemnam pentru Tamlin, a ceea ce urma să devin pentru el, ci... pentru ce făcusem pentru ea și băieții ei, pentru Prythian. Toți servitorii erau la fel; unii încă își exprimau

recunoștința când treceau pe lângă mine pe holuri. Cât despre pictat...

– Bine, am șoptit eu. M-am forțat să-l privesc în ochi și să zâmbesc. Ai grijă, i-am spus eu și am vorbit serios.

Gândul că el pleca acolo, să vâneze monștrii care, cândva, o serviseră pe Amarantha...

– Te iubesc, spuse Tamlin încet.

Am dat din cap murmurându-i că și eu îl iubesc, în timp ce se îndepărtă la trap spre locul în care Lucien încă aștepta, emisarul încruntându-se ușor acum. Nu i-am urmărit plecând.

M-am retras încet printre gardurile vii ale grădinii, ascultând păsările de primăvară ciripind vesel, și pietrișul scârțâind sub încălțările-mi subțiri.

Uram rochiile strălucitoare care deveniseră uniforma mea zilnică, dar nu mă înduram să-i spun lui Tamlin, mai cu seamă că îmi cumpărase atât de multe și părea atât de fericit să mă vadă că le port. Iar cuvintele lui nu erau departe de adevăr. În ziua în care îmi voi îmbrăca pantalonii și tunica, în ziua în care îmi voi prinde armele pe mine ca pe niște bijuterii fine, va trimite un mesaj clar peste ținuturi. Așa că am purtat rochiile și am lăsat-o pe Alis să-mi aranjeze părul – chiar dacă am făcut-o doar pentru ca oamenii să se simtă mai liniștiți.

Măcar Tamlin nu avea nimic de zis despre pumnalul pe care îl păstram într-o parte și care atârna de o curea cu pietre prețioase. Lucien mi le dăruise pe amândouă: pumnalul, în lunile de dinainte de Amarantha și cureaua, în săptămânile de după căderea ei, când purtasem pumnalul, împreună cu multe altele, oriunde mergeam. „Măcar să arăți bine, dacă tot te vei înarma până-n dinți”, îmi spusese el.

Dar, chiar dacă echilibrul domnea de o sută de ani, mă îndoiam că avea să existe vreo dimineată în care să mă tresc și să nu-mi iau pumnalul.

O sută de ani.

Aveam asta – aveam secole înaintea mea. Secole cu Tamlin, secole în acest loc frumos și liniștit. Poate că aveam să-mi revin cândva. Sau poate că nu.

M-am oprit în fața scărilor care conduceau spre casa acoperită cu trandafiri și iederă și m-am uitat în dreapta, spre grădina de trandafiri și ferestrele de dincolo de ea.

Am pătruns în acea cameră – în vechiul meu atelier de pictură – o singură dată, după ce m-am întors prima oară.

Și am urât toate tablourile, toate pânzele albe și uneltele care mă așteptau să înfățișez povești și sentimente, și vise...

Am ieșit câteva clipe mai târziu și, de atunci, nu m-am mai întors.

Am încetat să clasific culorile, sentimentele și texturile, am încetat să le mai observ. Abia puteam să mă uit la tablourile din conac.

O voce dulce și feminină îmi rosti numele de dincolo de ușile deschise ale casei, iar încordarea din umerii mei cedă un pic.

Ianthe. Era Marea Preoteasă, o nobilă din rândul Marilor Spiriduși și prietenă din copilărie cu Tamlin, care se angajase să ne ajute cu planificarea festivităților pentru nuntă.

Și care ne venera pe mine și pe Tamlin, ca și când am fi fost niște zei nou-născuți, binecuvântați și aleși de Cazanul însuși.

Iar eu nu mă plângeam – căci Ianthe îi cunoștea pe toți din regat și din afara lui. Era motivul principal pentru care supraviețuisem veseliei furtunoase a Solstițiului de Iarnă, rămânând lângă mine la evenimente și cine bogate, și dându-mi detalii despre cei prezenți. La urma urmelor, ea fusese cea care prezidase diversele ceremonii, iar eu fusesem mai mult decât bucuroasă să o las să aleagă ghirlandele și